

**BIBLIOTECA
CULTURII
AROMÂNE**

www.proiectavdhela.ro

DUHOVNICUL LEONTIE

Părintele Leontie s-a născut în Ucraina. La un an după nașterea sa, mama lui a adormit în Domnul, iar tatăl l-a dat unui bogătaș fără de copii din Moldova. L-a vârsta de 22 de ani Leontie a „evadat” de la pedagogul său și s-a ascuns în Mănăstirea Căldărușani, care se găsește la o depărtare de 20 de verste de București. Acolo a trăit 16 ani, iar apoi s-a îndreptat spre Sfântul Munte împreună cu un prieten al său pe care mai târziu el însuși l-a tuns monah, dându-i numele de Antonie. Cei doi monahi s-au stabilit în Schitul românesc Lacu unde părintele Leontie a trăit până la adormirea sa – 35 de ani.

- Când am intrat în viața monahală, povestea părintele Leontie cuiva, starețul mi-a dat următorul sfat: în afară de spovedania de dinainte de tundere în monahism, cu toate câte s-au întâmplat în viața lumească, totdeauna trebuie să ne descoperim gândurile și să avem desăvârșită ascultare. Pe frații noștri să-i socotim ca îngeri și să le slujim ca lui Dumnezeu însuși. Trebuie, de asemenea, să ne păzim mintea de diferitele gânduri, precum trebuie să ne păzim și simțurile.

În curând l-au hirotonit ierodiacon. Canonul său personal, la chilie, era următorul: 300 de metanii mari cu rugăciunea lui Iisus și, în loc de închinăciuni, citit din Sfânta Evanghelie. Metaniile mari obișnuia să la facă chiar și la adânci bătrâneți, împreună cu neîncetata rugăciune a minții. Starețul, cât se mai simțea în putere, n-a părăsit nici nevoițele trupești. Spunea că este posibil ca cineva să facă o mie de metanii și să nu simtă osteneală trupească, în vreme ce altul după 50 de metanii să-și piardă suflarea, așa încât și acesta va fi socotit cu cei ce fac o mie.

- Noi, părinte, i-a spus cineva, mâncăm și bem mult, dormim destul, dar puterile noastre sunt măsurate.

- Dacă nu-i dați trupului tot ceea ce are nevoie, încă și mai mult veți slăbi, a răspuns părintele Leontie. Cuviosul Paisie cel Mare a văzut odată pe un frate care, după două zile de post, era istovit cu desăvârșire; atât de slăbit ce era, încât nu se putea ridica de la pământ. Sfântul s-a mirat deoarece el însuși petrecuse 60 de zile fără să mănânce nimic și, cu toate acestea, nu-și pierduse puterile. Atunci i s-a arătat Domnul și i-a zis:

- Nu gândi astfel; tu ai postit cu harul meu, pe când acesta cu puterea lui și cu mare greutate.

- Și ce fel de laudă va primi? a continuat Paisie.

- La fel cu a ta! a răspuns Domnul.

Și aici, în schit, a continuat starețul, există monahi care postesc două și trei zile, chiar și o săptămână, dar aceasta se întâmplă cu ajutorul harului!

Dacă vrei, zice Marele Antonie, să cercetezi pe cineva care este renumit dacă este într-adevăr om duhovnicesc, necinstește-l și smerește-l. În caz că va răbda, cu adevărat este desăvârșit; dacă nu, nu are nimic duhovnicesc. Când cineva te smerește și tu nu-ți pierzi dragostea către el, atunci ești pe calea lui Dumnezeu.

Starețul, când din cauza vreunei nevoi trebuie să meargă la schit, la mănăstire sau altundeva, înainte de a pleca din chilie făcea câteva metanii în fața icoanei Maicii Domnului, pentru a fi în stare să rabde fără tulburare toate câte i s-ar putea întâmpla. Zicea, chiar, că fără pregătirea potrivită călugărul nu trebuie să iasă din chilia sa.

El însuși a mers odată la Caries, la un cunoscut de-al său bulgar, care l-a primit cu dragoste; nu avea însă timp să rămână îndată cu el și l-a rugat să se odihnească la arhondaric, până ce el își va rândui toate treburile. Starețul a intrat, rugându-se, în arhondaric, a făcut plecaciune după obicei și a zis:

- Binecuvântați!

În acea clipă se găsea înăuntru un monah care deodată a început să-l atace cu cuvinte urâte (ocări). Surprins, vizitatorul izbutea numai să se repete:

- Așa este, părinte, așa este, adevărat zici.

Călugărul a plecat să caute un băț și, negăsind în întreg arhondaricul nimic de felul acesta, a ieșit a afară. Starețul a rămas așteptându-l și, suspinând către icoana Micii Domnului, zicea întru sine: „Iată, Leontie, arată acum pentru ce lucru te-ai pregătit!” Crediința sa în Născătoarea de Dumnezeu nu l-a părăsit. Nădăjduia că Ea îi va da atâta putere, încât nu se va termina răbdarea sa înainte de a se opri celălalt să-l lovească.

Și atunci, iată, a intrat alergând, monahul cel înfuriat. Starețul aștepta ca acesta să se năpustească asupra sa, dar acela a căzut la picioarele sale și-l ruga să-l ierte. Un oarecare vlah, care semăna cu părintele Leontie, îl necăjise, și socotise că acela este. Când însă alergase jos pentru băț, s-a întâlnit cu stăpânul casei care l-a întrebat despre duhovnicul Leontie; atunci și-a dat seama de greșeala sa și s-a întors în grabă să ceară iertare. Starețul cel fără de răutate, văzând smerenia și zdrobirea sa, a zis:

- Dumnezeu să te ierte! Fă numai un mic canon, 100 de metanii la Maica Domnului.

Îndată ce acela a început să se închine, starețul a văzut pocăința sa sinceră și l-a oprit, zicând:

- În regulă, ajunge!

Părintele Leontie era educat, înțelept și cu suflet bun. Câți veneau la el pentru spovedanie, îi tămăduia și-i mângâia atâta, încât plecau bucuroși.

Despre ascetul Ilarion georgianul bătrânul Leontie auzise încă înainte de a veni în Sfântul Munte și, ajungând în Athos, îndată l-a vizitat, având un translator. Acela i-a vorbit despre rânduiala rugăciunii inimii și despre cum trebuie să se poarte în viața monahală. Până atunci nu se ocupase cu rugăciunea minții, numai o dorea, căci fără călăuzitor experimentat nu voia să înceapă. Mai târziu a continuat să se sfătuiască cu starețul georgian și, de câteva ori, chiar părintele Ilarion însuși a venit la el.

Părintele Leontie a devenit un adânc cunoscător al rugăciunii minții și, mai târziu, l-a învățat și pe părintele Antipa moldoveanul, care apoi s-a stabilit în Rusia și și-a terminat călătoria pământească la Mănăstirea Valaam.

Învățăături ale starețului

- În mănăstirile cu mulți oameni și gălăgioase, din cauza felurimii caracterelor din obște este greu să păzească cineva trezvia; dar, când a ajuns la desăvârșita ascultare și continuu își mărturisește gândurile, și în astfel de condiții se mântuiește.

- Orice face omul, oriunde ar merge, toate le împlinește cu rugăciunea lui Iisus.

- Însuși Mântuitorul nostru, Care a trăit 33 de ani pe pământ, a făcut ascultare de Iosif și de Maica Sa. Nimeni nu l-a văzut râzând, în vreme ce plângând l-au văzut de câteva ori. În acest chip a arătat cum trebuie să pășim pe calea mântuirii.

- Conștiința curată - singură dă întâietate vieții lăuntrice față de cea exterioară!

Pentru lupta împotriva patimilor starețul sfătuia:

- Dacă ceva te atacă și te tulbură, spre exemplu invidia către un frate, caută îndată în cărți învățătura referitoare la asta a vreunui stareț și citește-o. Același lucru se potrivește și la celelalte patimi: îndată caută pagina potrivită. Astfel, este mai ușor omului să se apere împotriva patimilor.

- Cel care are ascultare și smerenie, înaintează în viața duhovnicească fără să-și dea seama.

- Dacă se întâmplă ca un călugăr, chiar și tânăr fiind, să vorbească despre frica dumnezeiască și, în general, despre calea mântuirii, trebuie să-l ascultați și, după putință, să împliniți cele spuse; însă, dacă cineva are barba albă și învață lucruri împotriva scrierilor Sfinții Părinți, și duhovnic să fie, ca mine, pe acesta să nu-l ascultați deloc.

- Trebuie să avem continuu pomenirea morții și lacrimi, căci aceasta este calea pocăinței; altă cale în afară de ea nu există.

Părintele Leontie avea trup viguros dar încă mai puternică avea nădejdea în Dumnezeu, Cel ce poartă de grijă tuturor. Se întâmpla deseori să care pe umeri de la Russikon sau de la alte locuri îndepărtate un sac încărcat cu pesmeți și alte alimente, a cărui greutate era de 30 de ocale. Cu toate acestea, pe cele mai bune le împărțea săracilor, bolnavilor și celor în vârstă. Pentru sine lua doar puțin pesmet, sau altceva ce nu trebuia gătit.

Ucenicul său, părintele Atanasie, rareori ieșea din schit, pentru orice ar fi fost nevoie. De hrana sa se îngrijea starețul, iar ucenicul stătea acasă ca un copil mic și mânca cele pregătite.

Părintele Leontie a adormit în Domnul pe 25 mai, anul 1876. L-au plâns toți fii duhovnicești, dar și cei ce s-au folosit și au fost mângâiați de învățăturile sale duhovnicești.

COLOFON

Autorul lucrării	ANTONIE IEROMONAHUL
Titlul lucrării	FILE DE PATERIC DIN ÎMPĂRĂȚIA MONAHILOR – SFÂNTUL MUNTE ATHOS. CUVIOȘI PĂRINȚI ATHONIȚI AI VEACULUI AL NOUĂSPREZECELEA
Editura la care a apărut	Editura CHRISTIANA, BUCUREȘTI, 2000
VARIANTĂ DIGITALIZATĂ DE	Editura Predania/ CP 67, OP 13, București www.predania.ro tehnoredactor/ Remus Brihac concept grafic/ Atelieruldegrafica.ro

PRESDANIA